

L'últim desig

Ho vaig veure a les notícies i em va commoure. Parlava d'una organització holandesa molt especial que acabava de complir deu anys. L'organització es diu Les Ambulàncies dels Desitjos i la seva finalitat és posar els mitjans perquè moltes persones en estat terminal puguin fer possible un últim desig. Desitjos que a la pràctica són ben senzills de realitzar però que, sense l'ajuda d'algú, a tots aquells malalts els serien impossibles de complir. Parlem de coses com conèixer un net, anar per últim cop al futbol, tornar a volar, trobar-se al mig d'un camp en plena primavera, tornar a la pròpia casa, anar a un museu per veure una pintura concreta que un dia els va enlluernar, retrobar-se amb el mar i sentir la brisa a la pell, assistir al casament d'una filla... O simplement, tal com es veia al principi del reportatge, aconseguir el permís per ser tret al balcó de l'hospital i contemplar una posta de sol tot fumant-se un cigarret i prenent-se una copa de vi. Perquè no pot haver-hi una rigidesa tan severa en les normes d'un centre per no permetre que un malalt es pugui donar aquest gust quan saben que serà l'últim cop que el podrà experimentar.

Veient aquell reportatge em van venir les llàgrimes als ulls. I en acabat vaig pensar per enèsima vegada en totes aquelles coses senzilles que de tant a mà que les tenim molts no valoren com caldria. Confesso modestament ser dels altres, dels que tenen la gran sort de saber-les apreciar, però també confesso que molts cops no goso proclamar-ho per no semblar un pàmfil. Tota aquella filosofia d'estar per casa que inunda facebook de frases melindroses i imatges ensucrades han fet que aquesta manera de veure i apreciar la vida s'hagi acabat banalitzant tant que un s'estimi més mantenir-se al marge de tanta ostentació sentimental per no semblar un babau. Però ho valoro, i tant que sí. Valoro tant les coses senzilles que quan veig aquell anunci de la Primitiva que ens parla dels seus premis milionaris i ens convida a jugar-hi tot dient que «no tenemos sueños baratos», em sento temptat d'escriure'ls per dir-los que es poden posar on els càpiguen tots els seus deliris de grandesa. Que la seva exaltació del luxe em sembla obscena i un pèl ridícula. I que, per sort meva i desgràcia seva, els meus millors somnis surten de franc.

Stichting Ambulance Wens